

Hallman
- 57 -

I VINTERNATTEN

Ekelöf

I

Se, stjärnorna! Se, människan,
av cellers stjärnor sammansatt,
av blod i strömmande vintergator,
av mörka känslonebulosor,
av tankarnas stjärnfall . . .

Är inte natten blott en större varelse
i vilken jag är innesluten?

En gud har fötts,
en gud skall åter födas
och tusen gudar och tiotusen
i nätternas ändlösa rad!
Jag är en människa i vinternatten,
ett frö i dess innersta
alstrande mörker!
Med mig är natten också havande!
Och varje jordisk natt är en julnatt
för någon av oss tallösa!

II

Seklernas sand i alltets timglas!
Stjärnorna virvlar! Konstellationerna
knytas och lösas av kosmiska vindkast . . .
Och där i snöstormen färdas
den evige vandringsmannen förbi!

Drivsnö utplånar spåret:
Det finns ingen ledtråd tillbaka,
det finns ingen ledtråd framåt.
Förbi går färden,
ständigt förbi detsamma
och stjärnsnön fortfar att falla
och samma skuggor skymtar mäktiga:
Världsskogens granar,
ständigt desamma . . .

Att bryta sig ut ur det eviga nuet!
Att bryta sig ut ur sin cirkel!
Att sluta gå vilse! Att falla!
Att äntligen vila vid elden!